

POSTANOWIENIE

Dnia 29.05.2013r.

Sąd Okręgowy w S. Wydział III Penitencjarny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR w S. del. do SO w S. Tadeusz Stodoła

Protokolant sekr. sądowy Anna Marcinkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w S. – Marcina Kiedrowicza

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Zakładzie Karnym w C. wniosku **skazanego** o udzielenie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz po wysłuchaniu Prokuratora, który wnosił o nie uwzględnienie wniosku

na podstawie art. 153§1 kkw w zw. z art. 150§1 i 2 kkw

p o s t a n o w i ł:

1. odmówić **skaz. P. Z.s. M.** udzielenia przerwy w odbywaniu kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w S.z dnia 22.07.2011r., sygn. akt XIV K (...);
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych w części dotyczącej wydatków i obciążyć nimi Skarb Państwa;

UZASADNIENIE

Skazany P. Z. złożył do Sądu wnioski o udzielenie mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, ze względu na zły stan zdrowia.

Wniosek nie jest zasadny.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że zgodnie z art. 153§1 kkw Sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary w wypadku określonym w art. 150§1 kkw. W świetle tego przepisu wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody.

Kodeks karny wykonawczy nie definiuje pojęcia "ciężka choroba", mimo stwierdzenia w art.150§2 kkw, iż za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Definicji wskazanego pojęcia nie zawiera także art. 242kkw.

Przypomnieć trzeba, że ciężka choroba nie jest pojęciem z zakresu nauki medycyny. Powyższe oznacza, że oceny stanu zdrowia dokonuje każdorazowo Sąd penitencjarny, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, pozwalający na ustalenie ostrości przebiegu i nasilenia procesów patologicznych, prowadzących do poważnych zmian czynnościowych i organicznych ustroju.

Stwierdzenie u skazanego ciężkiej choroby nie stanowi samoistnej przesłanki do udzielenia skazanemu przerwy w odbywaniu kary. Wystąpienie u skazanego ciężkiej choroby musi być powiązane ze stwierdzeniem kolejnej niezbędnej przesłanki. Sąd musi także ustalić, że nie jest możliwe wykonanie wobec skazanego kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym czy też w warunkach więziennej służby zdrowia, bowiem pobyt taki może zagrazić życiu skazanego lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Zagrożenie, o którym mowa nie dość, że nie może być abstrakcyjne to musi być ustalona bezpośrednia możliwość wystąpienia takiego skutku.

Zauważyć trzeba, skazany przebywając w Zakładzie Karnym w C. nie jest pozbawiony opieki lekarskiej ze strony pracowników więziennej służby zdrowia. Jak wynika z załączonej do akt sprawy opinii o stanie zdrowia skazanego z dnia 7.05.2013r. rozpoznano u niego nadciśnienie tętnicze, cukrzycę t.II, zapalenie przełyku, przebyte złamanie kręgu L1 oraz organiczne zaburzenia osobowości.

Skazany, w czasie odbywania kary został poddany badaniu fizykalnemu, które nie wykazało żadnych odchyłeń od normy. W wywiadzie podał, że cierpi na nadciśnienie tętnicze. Z tego powodu otrzymuje na stałe zalecone leki, tj. P., B., I.. Ma regularnie wykonywane pomiary RR.

Z uwagi na występującą cukrzycę t.II pobiera na stałe G. i dietę cukrzycową. Poziomy glukozy utrzymują się w granicach normy.

W związku z dolegliwościami żołądkowymi, skazany miał wykonane badanie gastroskopowe, w dniu 14.02.2013r. W jego wyniku stwierdzono zapalenie przełyku. Otrzymał zalecone leki.

Nadto, skazanemu przeprowadzono badanie RTG kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, które wykazało przebyte złamanie kompresyjne kręgu L1 i niewielkie zmiany zwyrodnieniowe. Obecnie, jednak skazany nie wymaga leczenia.

Również, w dniu 7.05.2013r. skazany odbył konsultację psychiatryczną. Stwierdzono u niego organiczne zaburzenia osobowości. Pobrał zalecone leki.

Bezspornym jest fakt, że przedłożone tutejszemu Sądowi opinia lekarska nie wskazuje, by aktualny stan zdrowia skazanego stanowił ciężką chorobę uniemożliwiającą wykonywanie wobec niego kary pozbawienia wolności. W chwili obecnej, brak jest bezpośredniego zagrożenia życia skazanego w związku z odbywaniem kary w zakładzie karnym. Należy również zaznaczyć, że skazany przebywa w jednostce penitencjarnej, gdzie ma zapewnioną niezbędną opiekę medyczną oraz dostęp do specjalistycznych konsultacji.

Skoro ustalono, że zdrowie i życie skazanego nie jest zagrożone odbywaniem kary, a wręcz przeciwnie ma on zapewnioną należytą opiekę lekarską ze strony pracowników więziennej służby zdrowia, to nie ma powodów, by przerwać mu odbywanie kary.

Uzasadnionym jest przywołanie w tym miejscu poglądu Sądu Apelacyjnego, iż za ważne względy zdrowotne przemawiające za udzieleniem przerwy można uznać jedynie zaistnienie takiej jednostki chorobowej, co do której na podstawie wiedzy medycznej brak jest przesłanek do podjęcia pomyślnych rokowań leczenia w warunkach więziennych (vide: postanowienie S.A. w Lublinie z dnia 13.05.2009r. w sprawie II AKzw 397/09).

Niewątpliwie, zdaniem Sądu, taka sytuacja nie ma miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zgodnie z art.115§1a kkw skazanemu odbywającemu karę pozbawienia wolności nie przysługuje prawo wyboru lekarza i pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentystry oraz szpitala. Tylko w wypadku szczególnym, gdy służba ta nie jest w stanie zapewnić właściwej opieki medycznej – świadczenia zdrowotne mogą być wykonywane w innych zakładach opieki zdrowotnej.

Dodać również trzeba, że w przypadku zaistnienia okoliczności uzasadniających udzielenie skazanemu przerwy ze względów zdrowotnych Sąd penitencjarny może w każdym czasie udzielić przerwy z urzędu po otrzymaniu stosownego świadectwa lekarskiego.

Przy rozpoznawaniu wniosku o udzielenie przerwy w wykonaniu kary Sąd penitencjarny powinien oczywiście zbadać czy skazany rokuje wykorzystanie przerwy zgodnie z jej deklarowanym celem, a w przypadku zaistnienia uzasadnionych co do tego wątpliwości, a także wątpliwości co do tego czy przebywając na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego, odmówić zastosowania tej fakultatywnej instytucji. Jak wynika z opinii Dyrektora ZK C.(k.11) skazany odbywa karę pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w S.w sprawach: XIII K (...)i XIV K (...)za czyn

z art.244kk, art.178a§1kk. Zachowanie jego, w izolacji więziennej jest umiarkowane. Był nagradzany regulaminowo, został też ukarany dyscyplinarnie, m.in. za odmowę wykonania poleceń przełożonych. Nadto, skazany karę odbywa w systemie zwykłym i nie jest zainteresowany zmianą na system programowanego oddziaływania. Oznacza to, że nie jest on aktywnym uczestnikiem w procesie resocjalizacji. Również, co należy zauważyć, skazany jest uczestnikiem podkultury przestępczej, co niewątpliwie dowodzi utrzymywaniu przez niego silnych więzi emocjonalnych ze środowiskiem przestępczym.

W tych warunkach zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że skazany podczas pobytu na wolności będzie przestrzegał porządku prawnego a w szczególności nie dopuści się kolejnego przestępstwa, a udzieloną mu przerwę w karze wykorzysta zgodnie z przeznaczeniem.

Mając zatem na uwadze powyższe należy stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka określona w art.153§1 kkw w zw. z art.150§1 i 2 kkw, dotycząca ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie kary, uzasadniająca udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Z tego też względu, uznając wniosek skazanego P. Z. o udzielenie mu przerwy w karze za bezzasadny, należało postanowić jak wyżej.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisu art.626§1kpk w zw. z art.624§1kpk w zw. z art.1§2kkw uznając, że uiszczenie wydatków w aktualnej sytuacji materialnej skazanego byłoby zbyt uciążliwe.